

raadsmedlemmerne, saaledes at man ikke sender en Assistent ud, for hvem det bliver en Sport at faa det mest mulige ud af de Mennesker, der for at bruge et stærkt Udtryk forfølges af Skatteraadene. Jeg ved Eksempler paa, at Folk er blevet forfjamskede og har skrevet under paa Ting, som de bagefter ønskede, de ikke havde skrevet under paa. Jeg ønsker ogsaa med Hensyn til Administrationen at nævne, at det, jeg har sagt, formodentlig gælder alle Ministerier, men der er for mig ikke Tvivl om, at f. Eks. Forsvarsministeren gennem sin Administration har gjort ikke saa lidt til at holde Bevillinger tilbage, saa jeg forstaaer ikke rigtigt, hvorfor han nu forsøger derpaa gennem Finansloven. Lov er Lov, og Lov skal holdes.

Det synes mig, at en loyal Opfattelse og en loyal Udførelse af Lovene vilde være meget værd, og vi havde haabet paa, at en saadan Loyalitet vilde gøre sig gældende ogsaa fra dette Ministeriums Side. Den højtærede Finansminister kan have den ærligste Villie til at spare, jeg tror dog ikke, at han formaar at gøre det i tilstrækkelig Grad, gamle Løfter og nye Krav vil vise sig at være stærkere end Ministeren. Socialdemokraterne er nu en Gang ikke gode Økonomer, naar det drejer sig om offentlige Midler, og jeg tror ikke, de kan være det. De kommunale Valg har vist en Reaktion mod det flotte Styre i adskillige af Kommunerne; om der en Gang kunde komme et virkningsfuldt Varsko overfor alt for flot Styre fra Statens Side, vilde det neppe være af Vejen, og at noget saadant kan ske, er vel heller ikke utænkeligt.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse med visse Ændringer, som bl. a. jeg vil være med til at foreslaa, naar Sagen kommer i Udvalg.

Martin Olsen: Man mærker jo nok paa det hele, at der er noget ganske usædvanligt paa Færde i Dag. Naar vi har haft Finanslovsbehandling, har det undertiden indskrænket sig til faa stilsfærdige Ord; jeg mindes saaledes Finanslovsforhandlingen for fire, fem Aar siden, da det tidligere Medlem af Tinget Dalsgaard endnu levede. Dette ærede Medlem sagde den Gang kun, at Landstinget var paa det rene med, at Folkeetinget havde Hovedindflydelsen paa Behandlingen af Finansloven, og da der nu var saa faa Dage tilbage — det var vistnok det Aar, da Finansloven kom hertil den 29. Marts —, skulde han afholde sig fra enhver Bemærkning. Finansministeren, som vistnok var den, der fik Ordet efter det nævnte

Medlem, sagde noget lignende, som fyldte fire, fem Linier i Rigsdagstidende. Det var, hvad der skete. Det var efter min Mening den Finanslovsforhandling, som passede bedst for Landstinget, og den, som bedst markerede den Indflydelse, Landstinget har og skal have, og det var alle paa det rene med den Gang. I Dag synes der, som sagt, at være noget mere paa Færde. Straks da jeg hørte det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing), tænkte jeg for øvrigt, at vi skulde have en ganske jævn Forhandling om Finansloven og de forskellige Smaatterier, der kan trækkes frem, Bevillinger, som man enten kunde ønske medtaget eller ikke kunde ønske medtaget, men henimod Slutningen lød der en Fanfare, som vidnede om, at der var Kampmod til Stede.

Det ærede Medlem begyndte med en Beklagelse af den Arbejdskrig, der føres for Øjeblikket, og han gav sig en Blottelse, idet det ærede Medlem sagde, at han ikke forstod Aarsagen til denne Strid, medens han senere i sit Foredrag var Sagkundskaben selv og vidste fuld Besked med det hele; men det store Spørgsmaal kunde han ikke begribe. Den Hemmelighed skal jeg betro det ærede Medlem: Det drejer sig om Nedsættelse af Lønningerne, det er Aarsagen til Striden.

Saa gjorde det ærede Medlem en Bemærkning om Hanstholm og fremsatte den bekendte Udtalelse, at Loven skal holdes, og han mente, det var godt, at Tanken om at stryge de 300 000 Kr., saaledes som det har været paa Tale, ikke har givet sig Udslag paa Finansloven. Det kan man se forskelligt paa. Hvis man mener, at dette Foretagende ikke vil medføre den tilsigtede Nytte, er det efter min Mening urigtigt at bruge 300 000 Kr. dertil, selv om man hylder det Princip, at Loven skal holdes; jeg synes, man bærer sig dumt ad, i den Grad maa man ikke være Principrytter. Men der skal altsaa bygges videre paa Hanstholmhavnen, uanset om Pengene er vel anvendt eller ej. Det er et Princip hos det ærede Medlem, Gud bevares, med det gaar man i Graven, men man opnaar ikke noget fornuftigt ved at praktisere dette Princip. Det ærede Medlem var saa uheldig netop paa det Punkt at sige noget, som staaer i Strid med, hvad hans Meningsfælle i det andet Ting Hr. Korsgaard siger, for han mente, at de 300 000 Kr. skulde stryges. Det viser, hvor nær man her er Sandheden, hvor haarfin Grænsen kan være, naar to saa udmærkede Meningsfæller kan staa diametralt imod hinanden i samme Spørgsmaal, blot fordi det drejer sig om en anden Ting.